

BOSNIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
BOSNIAQUE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
BOSNIO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 10 May 2004 (afternoon)

Lundi 10 mai 2004 (après-midi)

Lunes 10 de mayo de 2004 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Napišite komentar na jedan od niže navedenih odlomaka:

1. (a)

IZGUBLJENA IGRA

Pospali plavi signali, na međi čuči umor,
život-neživot, biće-nebiće, mudruju poete,
ne umijem da ih sričem, suho mi lišće miriše na
i lovaču,

5 ako ćemo da se igramo, onda da se igramo kao dijete.

Eto: ptica i cvijet, kamen i drveni štap,
život-neživot, pokušavam i ja igru sa suhim lišćem,
ali dodirnom nešto mrtvo, usnulo i hladno,
pa se od toga uplašim i sve se više stišćem.

10 Budi se daljina: plavi doziv, nemir gnijezdi kô ptica,
a ja ne znam da sebi stavim za nebo krila;
onda da trčim – brižno šapnem dahom zelenog jutra:

— E, stara bi to onda o albatrosu priča bila!

15 I ništa novo na putovima. Tuđima neću, a moji zarasli
u travu.

Te biljke ne smijem da plijevim jer su ljekovite i
svete,

20 već krasuljku šapatom otkidam latice: voli, ne voli,
jer ako ćemo da se igramo, onda da se igramo kao
dijete.

Šukrija Pandžo – Husein Tahmišić
Suočeni sa svijetom, Antologija
novije poezije u Bosni i Hercegovini,
Svjetlost, Sarajevo, 1971

1. (b)

Već sada se osjećam nelagodno pred tvojom skromnošću, a ipak želim da ti ispričam kako sam osjetio tvoj vjerovatno najpotresniji doživljaj. Ne mršti se, Đuro, neću pričati o tvojim tihim, nenametljivim podvizima u ratu koji su u moje krhko tijelo ulivali toliko pouzdanje. Neću. Trudiću se — ako ikako uzmognem — da ih moja misao i ne dotakne.

- 5 Sjećaš li se onog trećeg popodneva? Bio sam mučen do malaksalosti. Vrijeme koje me nosilo, kao rascijepljeno u dva pravca što se u svome toku razilaze, raskinulo me, trzalo. Često sam luđački piljio u titrav zastor granatih sjena na našim prozorima, sve u drhtavoj nadi da će se pojaviti tvoja krupna prilika, čvrsta koraka i krotka izraza. Što te nema na spavanje?! Ni u ratu nije promaklo nijedno popodne a da nisi malo priliegao.
- 10 Zašto sad, u miru, da te nema?! Da si nekud naumio otputovati, telefonisao bi mi bar. Šta bi moglo da bude s tobom?! Ledene igle sumnje bockale su me nemilice. Onda si, oko pet popodne, najednom grunuo na vrata kao olujina. Mrk, tuđ. Oči, krupne i upale, bile su poprište valjda najljućih strasti koje sam ikad naslutio. One su odavale tvoju pretešku nesreću koja me pokosila. Nisi me pogledao, ni proslovio nisi. Srušio si se na krevet
- 15 onako obuven, otrovan.

- U taj mah mrzle ruke zebnje ščepaše mi dah i misao. Oči su gledale ubijeno. Neka duhovna obamrlost, koja mi je kod tebe bila nepoznata, bila te savladala sveg i ugasila svaku žižu u tvojoj svijesti. Čudna gorka tečnost razlila se u meni i ja nisam vidio načina kako de je iz sebe izlijem, kako da zatvorim nevidljive slavine koje su je točile i točile.
- 20 Moja zamrlost bila je utoliko beznadnija što na tvome licu nikad dosad nisam mogao primijetiti ni najmanji sumrak, nijedan drhtaj strahom iskrivljenih vilica. Na njemu je počivala blaga smirenost čovjeka koji zna šta hoće i jarko vjeruje u ono što radi. Gledao sam te jadnim pogledom. U taj čas kroz svijest mi preleti lagan talas vjerovatno nešto uljepšane uspomene.

Zaim Topčić: U susret danu
Suvremena jugoslavenska proza,
Sloga, Zagreb, 1957